

Comedian *Wouter Deprez* wordt 50 op Valentijnsdag: “Met Marjan en de jongens ben ik gelukkig”

Op Valentijnsdag viert *Wouter Deprez* niet alleen de liefde, maar ook zijn 50ste verjaardag. De stand-upcomedian staat uitgebreid stil bij de start van die tweede helft van zijn leven, want zijn nieuwste zaalshow heet ‘*Wouter moet meer orde hebben*’. Hoe autobiografisch is die en kampt de papa van twee pubers met heel wat *midlife* blues in zijn chaotisch leven of omarmt hij toch zijn leeftijd? In *Primo* laat hij in zijn familiehart kijken. “Ik moet ermee leren omgaan dat mijn lichaam verandert.”

Op 14 februari heeft *Wouter Deprez* een vrije avond, want er staat die dag geen voorstelling in zijn drukke agenda ingepland. En dus heeft hij tijd te vieren? “Ik kijk er zeker naar uit om die vijftigste verjaardag te vieren omringd door vrienden”, klinkt het. “Jarig zijn bekijk ik als een gelegenheid om mensen te ontmoeten en met hen te vieren. Met die 50 op zich ben ik niet bezig, wel met het verouderen in het algemeen. In plaats van die onsterfelijke energie komt een pak wijsheid in de plaats. Voor de rest leg ik het parcours van elke mens af. Ik moet ermee leren omgaan dat mijn lichaam verandert.”

Voel je je gelukkig op de vooravond van je vijftigste verjaardag?

“Dat denk ik wel. Geluk hangt niet af van succes, daar ben ik nuchter in. Ik heb het gevoel dat de dingen in mijn leven kloppen en in balans zijn. Het hoeft allemaal niet perfect te zijn. Wat me blij maakt is het ervaren van plezier voor een publiek of in een groep. Als ik denk aan mijn relatie met Marjan, de jongens en mijn familie ben ik ook heel gelukkig. Misschien is tevreden een beter woord. Voetjes op de grond

zonder hoge toppen of diepe dalen. Misschien is relativeren wel mijn grootste talent.”
Je toert op dit moment door Vlaanderen met je nieuwste zaalshow. *Moet* je daar topfit voor zijn?

“Om mijn teksten in te studeren maak ik lange wandelingen en enkele weken voor de start van de tour ga ik veel joggen. Tijdens de reeks voorstellingen zorg ik dat ik mentaal fit ben. Eens de trein vertrokken is en ik de show helemaal in me heb, wordt het plezant. Dan geniet ik ervan om compleet in de voorstelling te zitten. Ik *moet* er dan enkel voor zorgen dat ik genoeg slaap om de dag nadien fris op het podium te staan.”

Hoe autobiografisch is ‘*Wouter moet meer orde hebben*’?

“Al mijn shows zijn persoonlijk. Ik observeer mijn leven en tegelijk zorg ik ervoor dat het genoeg over andere mensen gaat zodat het herkenbaar blijft. Het zou niet interessant zijn als het alleen maar over mijn bestaan zou gaan. Soms komen ook zwaardere onderwerpen zoals de dood of ziek zijn aan bod. Zulke thema’s worden verteerbaar door er wat aanstellerij en drama aan toe te voegen. Zo vertel ik in de voorstelling dat ik aan mijn ogen geopereerd *moet* worden en daar bang voor ben. Met humor probeer ik dat te plaatsen. Mijn wanorde, die een rode draad vormt in mijn bestaan, deed me deze show maken. Dat komt omdat ik spullen verzamel, gehecht ben aan veel van die dingen en ze niet kan weggooien. Daarnaast ben ik slordig in de planning en organisatie van mijn leven.”

Je mist structuur?

“Klopt. Mijn vrouw Marjan is mijn organisator. Zij houdt de agenda bij, maakt lijstjes en is degene die vooruit denkt. Mijn vrouw is mijn extern geheugen. Dat ik op dit thema botste heeft wellicht te maken met onze nakende verhuis. Dat zorgt voor een reorganisatie van al mijn spulletjes en bij uitbreiding ook *orde* in mijn denken.”

Zie je deze show als een manier om jezelf te ordenen?

“Ik ben niet geïnteresseerd in een strikt persoonlijke voorstelling. Het *moet* ook confronterend zijn. Als ik mezelf een spiegel voorhoud, zal dat voor het publiek ook zo zijn. Mijn ervaring is dat de grappigste dingen zitten in wat lastig is om over te babbelen. Gêne is een boeiende emotie. Alsof je iets durft voor het publiek, wat je anders niet zou durven. Hoe eerlijker je bent, hoe beter dat is. Kiezen voor de makkelijke weg boeit me niet.”

Je deelt veel uit je leven en dat van je gezin. Hoe gaat je vrouw daarmee om?

“Heel goed. In deze voorstelling komt ze in beeld als ik aan het flippen ben. Dan brengt zij rust met haar gezond verstand. Ze brengt relativering. Veel zaken in mijn voorstellingen, ook over haar, zijn absurd. De mensen snappen wel dat ze alles met een korreltje zout moeten nemen. Marjan zegt altijd eerlijk haar gedacht en leeft zich vooraf goed in het publiek in.”

Ze schreef het boek ‘Het is een ander jaar’ over haar borstkanker. Hoe is het nu met haar?

“Je wordt als genezen beschouwd als je binnen de vijf jaar nadat je behandeld bent geweest voor een kanker niet hervalt. Dat is bij haar het geval. Het was heftig, maar het lijkt nu voorbij. Het mooie aan dat jaar *hebben* we bewaard.”

Zelf sukkel je dus met je ogen...

“Ik maak me daar zorgen over, maar dat verandert niks aan de situatie. Het houdt me bezig, al weet ik dat het uiteindelijk geen verschil maakt. Ik ben op een leeftijd gekomen waarbij mijn lichaam al eens begint te haperen. De zwakke plekken komen naar boven. Bij mij zijn dat mijn ogen.”

Je zonen Joshua (16) en Otis (13) zijn ondertussen twee tieners.

“Ze zijn de laatste tijd flink veranderd. Er zitten twee grote mensen in hun lichaam klaar. Onze oudste is een heel ondernemende kerel die makkelijk zijn plan trekt, de jongste is wat zoekende. Het zijn twee aangename persoonlijkheden die zich aan het vormen zijn met de karakters die ze kregen bij hun geboorte. Ik vind het mooi om zien hoe ze aan zichzelf aan het schaven zijn.”

Hoe beleef je hun puberteit?

“Het kan al eens kletteren, maar dat vond ik zelf geestig toen ik hun leeftijd had. We beleven een boeiende periode, want hun interesses beginnen zich te vormen. Ze slaan al eens hun vleugels uit en vliegen daarbij al eens in het gezicht van hun ouders. (*lacht*) Ze kunnen gelukkig goed om met mijn grapjes en als ze dat niet doen, leg ik hen uit dat het mijn beroep is om mensen te laten lachen. Als de zalen vol zitten, zou het toch raar zijn dat zij de enige twee zijn die mijn moppen slecht vinden. (*grijnst*)”

Ben je een strenge papa?

“Ik kies niet voor de vrije opvoeding, maar denk wel dat ze veel verantwoordelijkheid krijgen. Ik geef hen een mengeling van houvast en sturing. Bij momenten zijn ze echt nog wel te jong om alles zelf uit te zoeken. Het zou neigen naar verwaarlozing als ik mijn kinderen nu al té veel loslaat. Ik denk niet dat ze daar op hun leeftijd klaar voor zijn. Laat hen dingen ontdekken, maar grijp in als je ziet dat zoiets teveel gevraagd is. Ik wil geen helikopterouder zijn die te dicht op hun vel zit of elk moment van de dag *moet* weten waar ze zitten.”

Hoe gaat je gezin om met je bekendheid?

“Ik heb het gevoel dat het voor hen helemaal niet *meer* raar is. Dat herkend worden is er al lang, ze zijn het zo gewoon. Het is ook maar een klein onderdeelje van hun leven. Ze kunnen dat goed plaatsen. Ik ben ook voornamelijk op het podium bezig. De laatste jaren kom ik weinig op tv. Die bekendheid valt dus wel mee.”

Steven Verhamme